

חבורת המטיילים המבויישת

הר שלגון הוא פסגה הגבוהה ביותר בהרי ריזנגבירגה, וגובהו 1600 מטר. העיירה הינאו שוכנת במחוז שלזיה. במרכזה מתרומם אומנם השטח אך לא ניתן לקרוא לכך הר. ובכל זאת אנשי הינאו קוראים לזה הר כשות, כי נוהגים לגדל שם כשות לבירה. מהר כשות זה ניתן לראות הרי ריזנגבירגה ובמיוחד את פסגת הר שלגון, ואנשי הינאו נוהגים לטייל שם במזג אוויר נאה. מדי פעם נשמע תוך כך קולה של נערה "אך אילו רק ניתן היה להגיע לשם" כלומר להר שלגון. וכך אמנם קרה ששנה אחת הבקשה של נערות אחדות התמלאה.

בזמן הזה חי בעיירה סוחר עשיר בשם פפרמאייר, שבנו פאול למד באוניברסיטה של העיר ברסלאו. פאול למד שם פחות

מההרצאות של הפרופסורים מאשר מתעלולי החברים הסטודנטים. בקיץ קיבלו התלמידים שבועות אחדים של חופשה ואלה נסעו הביתה לבלות אצל הוריהם. הם נהגו שם כאילו היו כבר דוקטורים והאנשים החכמים ביותר שבעולם. במיוחד כך נהג פאול פפרמאייר, שהציג את עצמו כחכם גדול, ובכל נושא עליו דובר ידע הכל טוב יותר. כמה שנים קודם הוא נסע לעיר וורמברון ומשם עם חבורה שמחה עלה על פסגת ההר שלגון, ממנו ניתן היה לראות במזג אוויר טוב את כל שרשרת ההרים, זה הספיק לפאול לומר "אני מכיר את כל הרי ריזנגבירגה". זמן מה אחר כך הוא הציע לכמה נערות לנסוע להרים והבטיח להן להיות מורה דרך שלהן. עם פפרמאייר המשעשע? זה התאים. למחרת ישבו שש נערות דחוסות במרכבה ונסעו בעליזות ובהנאה, כפי שרק צעירים יכולים. הם עברו דרך גולדברג, שנאו, הירשברג עד וורמברון, מרחק כעשרים קילומטר. בדרך עצרו רק כדי להאכיל

ולהשקות את הסוסים ולאכול קצת בעצמם.
בוורמברונן הם לנו ולמחרת אמורים היו
לעלות על ההר. אחרי שקמו מהמיטות וסעדו

בביקורו הקודם. ככל שהתקדמו כך הדרך
נעשתה תלולה יותר ופחות נוחה. שורשים
עבים בלטו מהאדמה ולכל רוחב השביל
מונחים היו אבנים גדולות וקטנות, כך שמצב
הרוח של המטיילים לא היה טוב במיוחד. הם
היו צריכים להשגיח איך לדרוך ולאן לשים את
רגליהם כדי לא להיכשל בדרך. הלאה יותר
הופיעו גם זרמי מים שהפכו לאט לנחלים
קטנים. הנערות הרימו את שמלותיהן ודלגו
מעל מקומות לא נוחים ואחת אחרי השניה
התחילו להתלונן על עייפות. הן רצו להגיע
מהר לאכסניה כלשהי. הדרך התארכה אך לא
נעשתה נוחה יותר, לא נראה כל פונדק,
והיער בו הלכו כבר שעות אחדות נעשה צפוף
יותר ויותר, השביל צר פחות ופחות נוח עד
שהפך למשעול צר. ענפי האורנים הפריעו
להליכה ואיימו להפיל את כובעיהן של הבנות
ולא נמצא כל אדם אותו יכול היה פאול החכם
לשאול על דרך.
סבלנות הנערות נגמרה בסוף. אחת אחרי
שניה התחילו לבוא בטרוניות למורה דרך

ארוחת בוקר, התחיל המסע. חכמתו של פאול
הספיקה כדי לשאול אנשים שפגשו בדרך
ולקבל מהם הדרכה איך להגיע להר שלגון.
זאת כי הדרך נראתה לו לגמרי שונה מאשר

"ברצון" ענה האיש. הוא סידר שני בולי עץ, שם עליהם קרש והזמין אותם לשבת. "ואולי יש לך דבר מה לאכול?" שאלו שוב. "רק זה" אמר והביא סל מלא סלק. "ושום דבר יותר?" "לא!"

למזון דל כזה לא הייתה החבורה רגילה. מתוך כעס שפך פאול את הסלקים על האדמה. אך הסלקים התעוררו לחיים! הם קיבלו דמות של כל משתתפי הטיול שבחבורה. הם התנועעו בדיוק כמו שאלה התנהגו בזמן המריבה ואף דיברו אותם הדברים. הנשים הרימו מקלות ומטריות ואיימו על סלק שחור אחד, שנראה עכשיו בדמות הסטודנט פאול, שדיבר וסיפר על חכמתו הגדולה. פאול אמיתי התבייש עכשיו מאוד. כך הדבר נמשך עד שהזקן תוך צחוק שם את הסל על האנשים-סלקים וההצגה הסתיימה.

בחוץ התחילה שמש זורחת והזקן הוביל את החבורה מהיער אל הדרך שממנה ניתן היה

החכם ושאלו האם באמת הוא מכיר את הדרך, ולמה הוא מוביל אותן למקומות כאלה, ולמה לא שכר בוורמברונן מורה דרך אמיתי, אם הוא בעצמו לא מכיר את האזור, וכו' וכו'.

גם אחת מהבנות התחילה להתלונן על אחרת, שהסכימה להמשיך ללכת כשראתה כבר שתעו בדרך. בקיצור התחילה מריבה גדולה בין הצעירים, מאוד לא תרבותית, הם אפילו תתחילו לאיים על פאול במקלות ובמטריות. ותוך כדי כך התחיל גם לרדת גשם.

אחת הבנות, הסבלנית ביותר, אמרה בסוף "אך, אילו מצאנו מקום לינה, ואפילו פשוט וגרוע ביותר." ופתאום היא ראתה שבעובי היער עומדת בקתה קטנה. "שקט, בנות" קראה "הנה קורת גג."

בלב קל יותר התקדמה החבורה אל הבקתה ושם פגשו אדם בודד, קטן וזקן. "שלום אישי" אמרה הנערה "האם תסכים שננוח קצת אצלך?"

זאת לא אחר אלא הזקן שבבקתה, והוא
הרוח רובנצאל, בנה בקסמים את הבקתה עם
הכל שבפנים. מאז הבקתה נעלמה ובמקומה
לא נמצא דבר.

לראות את פסגת השלגון אך גם פונדקים
אחדים.
הבנות צעדו עכשיו שמחות ועליזות אך פאול
הלך אחריהן מושפל ושותק כמו דג. הוא קיבל
עונש מתאים עבור ההתחכמויות שלו. ועשה